

[Justitsministeren]

slået. Derfor vil den foreslåede bestemmelse for en væsentlig del være overflødig.

Hvis tanken er, at bestemmelsen skal udelukke anvendelsen af § 264 d, når det drejer sig om periodiske skrifter, ville lovændringen endvidere i mange tilfælde føre til en forringelse af det strafferetlige værn i forhold til, hvad der gælder i dag.

På den anden side vil der naturligvis være tilfælde, hvor udtalelser om private forhold vil kunne straffes efter den foreslåede bestemmelse uden at falde ind under § 264 d. Udtalelser om private forhold vil efter omstændighederne kunne anses for berettigede og derfor for straffri efter § 264 d, selv om der ikke foreligger et skriftligt samtykke, og i visse tilfælde uafhængigt af, om der foreligger nogen form for samtykke.

Jeg finder imidlertid ikke, at det vil være hensigtsmæssigt, således som forslaget gør det, at lade adgangen til at fremkomme med udtalelser om private forhold udelukkende afhænge af, om den pågældende privatperson er villig til at give et skriftligt samtykke.

I den forbindelse vil jeg også gerne fremhæve, at afgrænsningen af adgangen til at videregive meddelelser om private forhold bygger på en vanskelig balance mellem hensynet til den enkelte privatperson og hensynet til den almindelige ytringsfrihed. I et vist omfang må skellet mellem det tilladelige og det strafbare bero på en konkret vurdering, således som det også er forudsat i § 264 d.

En kategorisk regel om skriftligt samtykke, som det her er foreslået, vil udelukke en sådan konkret vurdering og vil efter min opfattelse føre til en alvorlig indskrænkning af pressens almindelige ytringsfrihed.

Også på andre punkter kan forslaget give anledning til indvendinger. Jeg skal imidlertid her nøjes med at give udtryk for, at den bestemmelse, vi har i straffelovens § 264 d, efter min opfattelse giver en rimelig og velafbalanceret beskyttelse mod pressens fremdragelse af private forhold, og at jeg derfor og af de i øvrigt nævnte grunde ikke kan støtte dette forslag.

Jimmy Stahr (S):

Det sker af og til, at man i pressen, både den skrevne presse og den æterbårne, ser nogle vildskud, der uvilkårligt får én til at tænke: dette er et slag under bæltstedet, el-

ler dette bør være for privat til offentliggørelse, og ens første reaktion er så, at dette må der sættes en stopper for.

Jeg vælger at tro, at det er sådanne tanker, der ligger bag det fremsatte forslag om lovændring fra kristeligt folkeparti, men jeg vil nu opfordre kristeligt folkeparti til at tænke et stykke videre. Vi har i Danmark en fri presse, som vi skal gå langt for at bevare, og en begrænsning, som i første omgang kan se uskyldig ud, kan på et senere tidspunkt vise sig at være en alvorlig begrænsning af ytringsfriheden.

Jeg har især hæftet mig ved en sætning i bemærkningerne, nemlig at privatøkonomiske forhold tilsigtes beskyttet mod offentliggørelse. Man skal ikke have megen fantasi for at forestille sig, hvor meget der kan skjules under en sådan sætning, og en del af de store ulovlige økonomiske transaktioner, som netop pressen har hevet frem i lyset de sidste år, ville være blevet bremset af kristeligt folkepartis lovændring. Dette er bare et eksempel på, at ændringerne kunne betyde en alvorlig begrænsning for en fri presse.

Med hensyn til det meget private, f. eks. skilsmisser, som er nævnt i bemærkningerne, vil jeg også gerne komme med et par kommentarer. Jeg har en udpræget fornemmelse af, at mange af de privatlivsudstillinger, vi ser i pressen, stammer fra de implicerede selv. Ingen vil vist benægte, at mange personer lever af at være såkaldt offentlige personer; det gælder bl. a. en del af os medlemmer i dette ting.

I fjernsynet arbejder vi med et begreb, der hedder linselus. Det er en person, der så at sige klæber til fotografens linse, altså søger at komme med i billedet under enhver form. Jeg ved ikke, om man kan bruge begrebet pannelus om en person, der på forskellig måde forsøger at gøre sig bemærket på godt og ondt over for de skrivende journalister.

For en stor del er disse menneskers privatliv og arbejde nu engang knyttet sammen, også for de mennesker, pannelusene ønsker at gøre indtryk på eller påvirke som vælgere. Hvis vi ser nærmere på disse forhold i pressen, er det stort set bestemte personkredse, der er udstillet. Det er sjældent værkfører Petersens eller kontorassistent Hansens skilsmisse, der omtales.

Disse sidste bemærkninger er ikke for at forsvare de tidligere omtalte vildskud, hvor